

Arrest

nr. 215 020 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 maart 2006 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 12 maart 2008 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 3 juni

2008 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen deze beslissing in zijn arrest nr. 12 225.

Zoals de verwerende partij schetst in haar nota met opmerkingen, diende verzoeker meermaals een aanvraag in, gesteund op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze werden allen op definitieve wijze afgewezen.

Op 27 juli 2018 maakte verzoeker deel uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Diezelfde dag werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing, met motieven:

(...)

Aan de Heer:

Naam: A.

Voornaam: P.

Geboortedatum: 10.03.1989

Geboorteplaats: K.

Nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 27/07/2018.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politie Geel op 27/07/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd van ambtshalve afgeschreven op 06/08/2012, sedertdien heeft hij geen stappen meer ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/01/2014 dat hem betekend werd op 20/01/2014. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

"Enig middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van artikel 3 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM):"

Uit de toelichting van het middel blijkt dat verzoeker ook de schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de "beginzelen van behoorlijk bestuur" aanvoert.

Hij licht het middel als volgt toe:

"Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte gemotiveerd moeten worden.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980."

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, niettegenstaande het feit dat zijn land van herkomst naar een burgeroorlog afglijdt. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dan ook diende te motiveren waarom zij geen rekening heeft gehouden met de situatie van onveiligheid die sedert geruime tijd in Kameroen heerst wegens de scheidingsbeweging van Engelstalige Kameroeners. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst slechts naar het feit dat verzoeker geen geldig reisdocumenten heeft.

Dat de dienst vreemdelingenzaken evenmin rekening houdt met het feit dat verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging op 11.06.2018 heeft ingediend. In geval van ver

Het is algemeen geweten dat de Kameroense autoriteiten te kampen hebben met een burgeroorlog waarbij honderden doden reeds zijn gevallen. Hierbij worden alle Kameroeners gevisieerd.

Gelet op het bestaan van een reel risico in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, diende de dienst vreemdelingenzaken dit gegevens onderzoeken. Dit onderzoek diende uit de bestreden beslissing te blijken.

Bij gebrek van motivering omtrent het al of niet bestaan van een risico in geval van terugkeer, dient men vast te stellen dat de bestreden beslissing niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven steunt.

Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden.

Het feit alleen dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum, is geen voldoende reden om hem in casu het bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 3 EVRM staat evenzeer vast. Dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan helemaal niet tegemoet komt. De betreden beslissing ontbeert in casu elke motivatie.

Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op onmenselijke behandeling na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete situatie in het land van herkomst van verzoeker, schendt zij het artikel 3 EVRM.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.07.2018 werd genomen op een kennelijk onredelijke wijze.

De administratieve overheid is gehouden, als gevolg van de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur om wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging te nemen op het moment dat het beslist.

Dat het vast staat dat het bestuur alles behalve zorgvuldig handelt, en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelswijze getuigt van onzorgvuldig bestuur."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In dit geval geeft de bestreden beslissing de juridische grondslag weer: artikel 7, eerste lid, 1° en 74/14 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft tevens de feitelijke reden weer: verzoeker is niet in het bezit van documenten, vereist door artikel 2 van de Vreemdelingenwet, te weten: verzoeker beschikt niet over een geldig visum. Er bestaat een risico op onderduiken zodat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt voorzien. Er wordt uitvoerig ingegaan op de redenen waarom het risico op onderduiken bestaat.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Voor zover verzoeker voorhoudt dat de motiveringsplicht is geschonden omdat de motieven aangaande een onderzoek naar de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) ontbreken, wijst de Raad erop dat verzoeker geenszins kenbaar heeft gemaakt dat hij een risico liep in de zin van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar zijn herkomstland. Hij kan de verwerende partij niet verwijten niet in te gaan op elementen die hij niet kenbaar maakte voor het nemen van de bestreden beslissing. Temeer eerdere ingediende asielaanvragen niet geleid hebben tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De loutere bewering te vrezen voor het risico, zoals omschreven in artikel 3 van het EVRM, is niet afdoende.

De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden.

2.3. Verzoeker voert ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Hij meent dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen omdat de toepassing van artikel 3 van het EVRM, waarvan hij de schending aanvoert, niet is onderzocht. Hij meent dat de verwerende

partij moest motiveren waarom geen rekening is gehouden met de situatie van onveiligheid in Kameroen wegens de scheidingsbeweging van de Engelstalige Kameroenezen. Er is een burgeroorlog waarbij honderden doden zijn gevallen. Hierbij worden alle Kameroenezen gevisieerd.

De verwerende partij merkt correct op:

“Verwerende partij dient vast te stellen dat verzoekende partij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoekende partij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS nr. 105.233 van 27.03.2002; RvS nr. 105.262 van 28.03.2002, RvS nr. 104.674 van 14.03.2002; RvS nr. 120.961 van 25.06.2003; RvS nr. 123.977 van 08.10.2003).

Verzoekende partij verklaart te vrezen dat hij, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, ten gevolge van de burgeroorlog in Kameroen, een veel te groot risico zou lopen op een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoekers stelling dat het “algemeen geweten is dat de Kameroense autoriteiten te kampen hebben met een burgeroorlog waarbij honderden doden reeds gevallen zijn”, volstaat evenwel op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. In casu wordt deze stelling op geen enkele wijze onderbouwd, noch wordt deze stelling op de persoonlijke situatie van verzoekende partij betrokken waardoor een schending van art. 3 EVRM niet wordt aangetoond (cfr. R.v.V., nr. 3293 van 29.10.2007; R.v.St., nr. 113.729 van 16.12.2006).”

De Raad dient zich hierbij aan te sluiten. Verzoeker heeft tijdens het gehoor op 27 juli 2018 kenbaar gemaakt dat hij niet wenst terug te keren, maar heeft geen concrete reden kenbaar gemaakt die handelen over een eventuele veiligheidssituatie in het herkomstland. Thans wordt zijn betoog evenmin ondersteund door enig concreet element dat op zijn persoonlijke situatie slaat. Evenmin is het betoog onderbouwd met enig stuk of enig rapport. De bewering is geenszins onderbouwd.

De Raad moet vaststellen dat verzoekende partij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker verklaart te vrezen dat hij, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, ten gevolge van de burgeroorlog in Kameroen, een veel te groot risico zou lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers stelling, dat het “algemeen geweten is dat de Kameroense autoriteiten te kampen hebben met een burgeroorlog waarbij honderden doden reeds gevallen zijn”, volstaat evenwel op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Deze stelling wordt op geen enkele wijze onderbouwd, noch wordt deze stelling op de persoonlijke situatie van verzoeker betrokken waardoor een schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangetoond (RvS nr. 113.729 van 16 december 2006).

In casu kan de overheid bij gebrek aan enige indicatie niet verweten worden haar, thans in het voorliggende verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees, niet te hebben gemotiveerd of verder, na de afwijzing van de asielaanvragen, te hebben onderzocht. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest

zijn van de thans door de verzoeker aangevoerde problematiek, zodat zijn betoog op dit punt feitelijke grondslag mist.

In casu brengt de verzoeker geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hij legt niet het minste bewijs neer dat zijn beweringen hieromtrent kan staven.

Verzoeker toont evenmin aan dat zijn vrees steunt op "*algemeen gekende feiten*" en dat een eventuele onveilige situatie in het hele herkomstland voorhanden is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.4. Verzoeker verwijt de bestreden beslissing geen rekening te houden met de aanvraag tot verblijfsmachtiging, die werd ingediend op 11 juni 2018. Uit het administratief dossier en volgens het gezegde ter terechtzitting blijkt dat deze werd ingediend op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Dergelijke aanvraag, of een beroep hiertegen gericht, heeft geen schorsende werking.

2.5. Waar verzoeker stelt dat het niet bezitten van de door artikel 2 van de Vreemdelingenwet voorziene documenten, te weten een geldig visum, bekritiseert verzoeker de wettelijke bepaling, met name artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke kritiek kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing nu blijkt dat de verwerende partij deze artikelen op correcte wijze heeft toegepast en verzoeker niet weerlegt dat hij geen geldig visum heeft. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen of niet steunt op een correcte feitenvinding.

Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de zorgvuldigheidsplicht niet is nageleefd. Zoals blijkt uit voorgaande bespreking toont verzoeker niet aan met welk specifiek element, kenbaar gemaakt aan de verwerende partij, geen rekening is gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. Verzoeker maakt niet aannemelijk met welk dienstig gegeven geen rekening is gehouden terwijl de bestreden beslissing antwoordt op de elementen die haar kenbaar zijn gemaakt, waaronder deze van het gehoor.

Voor het overige zet verzoeker niet uiteen welke andere beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Verzoeker haalt aan dat het bestuur de "*beginselen van behoorlijk bestuur*" niet heeft nageleefd. Bij gebreke aan precisering welke andere beginselen van behoorlijk bestuur dan deze wel gespecificeerd is dit onderdeel onontvankelijk. Immers is een middel, dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751).

2.6. De Raad besluit dat verzoeker de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN